

Іван ДУРКАЧ

ORCID: 0009-0004-7603-6779

ОСНОВНІ ТРЕНДИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ТЕХНОЛОГІЧНИХ ПАРКІВ: ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД

DOI: 10.15330/apiclu.69.1.63-1.75

Постановка проблеми. Тривалий та потужний розвиток інноваційних технологій проникнув в усі сфери суспільства і посилення виникнення різного роду інноваційних утворень, поміж яких чималу кількість становлять технологічні парки. Беззаперечним є те, що технологічні парки є основою сучасної інноваційної інфраструктури і здатні масштабувати економічний оборот у державі, забезпечити логічні взаємозв'язки між науковим сектором, бізнесовим сегментом та державою і територіальними громадами. Вказані фактори роблять очевидним те, що державна політика сучасних країн поміж своїх стратегічних цілей містить прагнення забезпечити ефективність діяльності технологічних парків. Адже науково-технологічні парки, як зазначає Т.К. Кваша, формуються для сприяння співпраці з метою збільшення прибутків від інвестицій у науково-дослідні та дослідно-конструкторські роботи й широкомасштабні дослідницькі проекти; задоволення потреб галузей, що вимагають знань, в інфраструктурі та пов'язаних з нею послугах [1, с. 15]. Враховуючи викладені обставини та поширені на сьогодні максимально процеси світової інтеграції, виникає обґрунтована потреба дослідження та розкриття концептуальних моделей розвитку науково-технологічних парків у різних державах світового простору.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Якщо розглядати стан дослідження тенденцій та моделей розвитку технологічних парків у сучасній доктрині, то варто відзначити сегменти учених у сфері економічного права, у сфері цивільного права. Відтак, правові аспекти регулювання відносин за участю технологічних парків досліджувалися такими вченими, як Ю.Є. Атаманова, О.М.Вінник, Д.В. Задихайло, А.В. Зеліско, Ю.Б. Капіца, Т.К. Кваша, О.В.Куцурубова-Шевченко, Розгон О.В., О. А. Подцерковний,

ЗБІРНИК НАУКОВИХ СТАТЕЙ

І.В. Спасибо-Фатєєва, О. Е. Сімсон. Важливі елементи щодо підходів у регулюванні технологічних парків можемо віднайти також у працях таких учених фахівців, як І.В. Антипов, О.В. Присвітла, О.В. Антонюк, В.М. Шадура, А.Ю. Шевченко, І.О. Уханова, Є.О.Гладій, О. О. Мороз та ін. Оскільки дане дослідження побудоване не зарубіжному досвіді, то в його основу покладено також і праці зарубіжних учених, поміж яких Rodrigo Dávila Bolliger, Bruno Brandão Fischer, Adriana Ferreira de Faria, Marcelo Gonçalves de Amaral, Milena Pavan Serafim, Alberto Albahari, Andrés Barge-Gil, Salvador Pérez-Canto, Aurelia Modrego, Sara Amoroso, Albert N. Link, Mike Wright, Alberto Albahari, Andrés Barge-Gil, Salvador Pérez-Canto, Paolo Landoni, Laspia Alessandro, Sansone Giuliano, Landoni Paolo, Racanelli Domenico, Bartezzaghi Emilio.

Метою такого дослідження вбачається проведення порівняльного оглядового аналізу різних концептуальних моделей правового регулювання технологічних парків для виокремлення світових трендів у цих підходах та обранні поміж них тих, які максимально ефективно будуть працювати у вітчизняних складних соціально-економічних та політичних умовах.

Виклад основного матеріалу. Розглядаючи світові тренди та особливості регулювання технологічних парків, варто розпочати із специфіки термінології, якою останні позначаються. Зокрема, відповідно до позиції ЮНЕСКО у практиці світовій застосовується значна кількість синонімів, як-от: науковий і технологічний парк, технологічний парк, дослідницький парк, біопарк, технопарк, технополіс, технополіс, наукове місто та наукове містечко. Згідно із концептуальним баченням ЮНЕСКО під науковим технологічним парком слід розуміти об'єкти нерухомості, придатні для підтримки кластерів наукоємних компаній з метою комерціалізації науки і технологій. В такому ракурсі наукові технологічні парки спрямовані на сприяння розвитку та економіки, побудованої на інноваційних знаннях через консолідацію наукових досліджень з бізнесом, інвесторами, державними організаціями і їх стратегічними програмами підтримки бізнесу [2].

Сучасні учені підкреслюють, що світові підходи щодо бачення технопаркової структури не напрацювали чіткої диференціа-

ції між визначеннями технологічного, наукового та дослідного парку. Зокрема, О. Коваленко зазначає, що технопарки існують вже більш ніж півстоліття, однак до сих пір не існує визначення, яке б стало загальноприйнятним, також не існує спільної для всіх країн, де діють такі структури, класифікації технопарків [3]. Зазвичай, у кожній державі використовується одне з формулювань. А відтак, із практичної позиції терміни «науковий парк», «технопарк», «дослідницький парк», «інноваційний центр», «центр розвитку передових технологій» загалом слід вважати синонімічними поняттями [4, с. 48].

В зарубіжних дослідженнях науково-технологічні парки - це неспонтанні агломерації, покликані сприяти створенню та зростанню на місцях технологічних і наукомістких фірм. Такі парки поширилися по всьому світу, залучаючи значні, часто державні, інвестиції. Вони створюють середовище, яке сприяє співпраці, інноваціям та підприємництву, а також надають інноваційні послуги для підтримки нових технологічних фірм у їхній діяльності [5, с. 150; 6, с. 1498]. Науково-технологічні парки розвиваються по-різному в залежності від локальних умов — сфери фокусування, джерел фінансування, відносин з університетами тощо [7, с. 1481].

Вітчизняні учені, які досліджували особливості світових моделей технологічних парків однастайні у своїх висновках щодо універсальності та поліфункціональності технологічних парків у світі. Відтак, у їх дослідженнях прослідковується підхід, за яким важко чітко розмежувати технологічні парки та наукові парки, позаяк базовими є технологічні парки із різними акцентами у своїх діяльності.

Слід відзначити, що дійсно вище наведений базовий підхід щодо технологічних парків прослідковується у самих моделях технологічних парків, які застосовуються у світі. Зокрема, класичним прикладом науково-технологічних парків є Кремнієва долина, яка сформувалася на основі Стенфордського університету і побудована була на його базовій політиці, спрямованій на мотивування професорів і студентів до практичної реалізації своїх наукових досліджень. Університет будь-якими шляхами стимулював

студентів до перетворення їх індивідуальних досліджень на стартапи технологічної спрямованості [8, с.111]. Фактично, саме численна кількість дрібних стартапів функціонували на базі самого технологічного парку, визначаючи його структуру та поєднання як наукових, так і виробничих потужностей.

Поєднання наукових та технологічних характеристик парків прослідковується також наскрізно при розгляді основних моделей технологічних парків у світі, які виділяються ученими. Сучасні науковці, коли обговорюють особливості розвитку науково-технологічних парків у світовому масштабі, зазначають, що останні не є універсальними, вони розвиваються по-різному залежно від сукупності локальних умов, як-от: сфери фокусування, джерел фінансування, відносин з університетами. Саме тому формуються різні моделі науково-технологічних парків і їх вплив на інноваційну економіку держави. Така якість сучасних світових науково-технологічних парків сучасними зарубіжними ученими називається гетерогенністю, яка проявляється через наявність різних функціональних компонентів – R&D-центрів, університетських структур, стартапів, інкубаторів, виробничих зон. Гетерогенність на рівні парків проявляється через диференціацію їх за своєю інфраструктурою, управлінням, стратегічним фокусом та конкретними знаннями та інноваційними послугами, які вони надають, що впливає на їхню ефективність [7, с.1487; 5, с.152]. Із правової площини видається означену ознаку гетерогенності окреслити як пластичність правової моделі технологічних парків, здатність їх змінювати функціональність залежно від зовнішніх економічних, соціальних чи іншого роду факторів, не змінюючи при цьому свою правову форму для участі у суспільних відносинах.

Відтак, із правової позиції форма технологічного парку є незмінною константою, а видозмінюється лише її змістове наповнення, яке зумовлене орієнтованістю парку на науку чи виробництво. Відтак, чітка диференціація парків на технологічні та наукові у практиці зарубіжних держав відсутня і є виправданою. У правовому розрізі відмінностей саме правової форми усіх цих технопарків немає. Фокус парку на виробництві або ж на науко-

емному компоненті не визначає зміну правових характеристик парку.

Зазначена універсальна якість наукових технологічних парків прослідковується крізь призму виокремлення базових моделей науково-технологічних парків у світі. Зокрема, учені виділяють американську, японську та змішану моделі. Перша із них – американська, полягає у розташуванні технологічних компаній на базі університетів, що має наслідком поєднання науки та виробництва. Проявом такої моделі слід вважати Стенфордський науковий парк у США. Він є одним із найбільш масштабних наукових парків у світі. Як зазначає О. Коваленко, в рамках американської моделі створюються організації, основний напрямок діяльності – надання в оренду наукомістким фірмам площ і приміщень, що відповідають вимогам проведення науково-дослідних робіт і створенню експериментальних інноваційних зразків [9]. Можемо зробити висновок, що базовою характеристикою наукових технологічних парків є саме форма їх діяльності – вони виступають як своєрідна організаційна платформа для діяльності інноваційних юридичних осіб. У той же час, такі парки не є простими орендодавцями, як видається на перший погляд, так як вони створюються на базі університетів, а тому завжди мають наукову спрямованість, адже на базі університетів створюється науковий інтелектуальний продукт, який потребує подальшого впровадження у виробництво. І саме для реалізації останнього парк бере орендаря із відповідними уже ресурсами, здатними для створення експериментальних зразків. Технопарк є інкубатором для стартапів, створюючи їм умови для впровадження розробки у виробництво. Технопарки згідно із американською моделлю розвитку мають «інкубаційну» природу. Таке твердження, фактично, можемо віднайти у працях зарубіжних учених, зокрема, зазначають, що науково-технологічні парки створюють сприятливе середовище для фірм, що базуються на нових знаннях і технологіях, полегшуючи передачу технологій, заохочуючи зростання фірм, залучаючи фірми, що займаються передовими технологіями, а також сприяючи створенню стратегічних альянсів та мереж. Учені зазначають, що розташування на території парку створює зовнішні ефекти, які можуть

мати позитивний вплив на інноваційну діяльність фірм, пов'язаний з вхідними ресурсами для інноваційного процесу, вищою продуктивністю досліджень або вищою ймовірністю отримання патенту [10, с.263].

У цьому розрізі дослідження зарубіжних учених свідчать про п'ять основних варіантів реалізації портфеля інноваційних послуг у науково-технологічних парках. Такими варіантами є: взагалі ненадання інноваційної послуги парком, а реалізація ним лише функції орендодавця; безпосереднє надання інноваційної послуги без залучення інших організацій; надання інноваційної послуги на основі рамкової угоди як посередницького механізму; надання інноваційної послуги на основі договору поставки як посередницького механізму; надання інноваційної послуги на основі партнерства як посередницького механізму [11]. Таким чином, сучасні науково-технологічні парки можуть функціонувати по-різному залежно від зовнішніх економічних, правових, соціальних, політичних чи інших факторів: вони можуть як виступати лише організаційними майданчиками для інноваційних юридичних осіб, можуть безпосередньо розробляти та впроваджувати інновації, або ж можуть поєднувати перший вид діяльності із другим. Саме такий підхід і свідчить про пластичність правової конструкції сучасних наукових технологічних парків.

Сучасні технологічні парки США відзначаються іще однією характеристикою. Як зазначають учені, економічно розвинені країни демонструють прогресивну еволюцію екологічної промислової діяльності в рамках сталого розвитку (Mykola Petrushenko, Borys Burkynskyi, Hanna Shevchenko and Yevhen Baranchenko) [12, с.153]. Саме із зростанням ролі екоіндустріальних (екотехнологічних) парків пов'язується один із основних трендів подальшого розвитку технологічних парків. Учені-економісти наголошують, що в даному випадку йдеться про підвищення енергоефективності та ефективності використання природних ресурсів; співпрацю з місцевими громадами з акцентом на довгострокове партнерство; обмін знаннями та його координацію; формування сприятливих програм сталого розвитку та зростання довіри до місцевої влади, яка підтримує екологічно та соціально орієнтований бізнес.

Водночас, вести мову про екотехнологічні парки суто в межах американської моделі в сучасних умовах некоректно, так як такі парки уже успішно функціонують і в інших країнах. Отут учені зазначають на успішних досвід Південної Кореї, Швеції, Італії тощо [12, с. 153].

І.О. Уханова зазначає, що на початку виникнення технологічних парків вони довго лишались специфічним американським феноменом. У 70-х роках вони почали з'являтися в Західній Європі, а в останнє десятиліття «паркова хвиля» охопила практично всі розвинуті держави світу і багато країн, що розвиваються (Індію, Малайзію, Таїланд та ін.), а також країни із транзитивною економікою [13, с. 7]. Саме американська модель є первинною для формування світових моделей розвитку та функціонування технопарків. І первинно вони виникли саме на університетській базі. Таким чином, первинно технологічні парки сформувалися як наукові технологічні парки.

Друга модель – японська, також функціонує на підґрунті наукового ресурсу і метою науково-технологічного парку є комерціалізація наукових результатів та спеціалізація на прикладних дослідницьких роботах. Японська модель науково-впроваджувальних територій передбачає будівництво нових міст, так званих «технополісів». Вони зосереджують наукові дослідження в передових галузях, забезпечують безперервне відтворення інновацій, з'єднання фундаментальних наукових досліджень і прикладних розробок, впровадження їх у практику. Тим самим, вони є інтенсивною формою інтеграції науки і виробництва. Фінансування будівництва технополісів здійснюється переважно на регіональному рівні за рахунок місцевих податків, внесків корпорацій та пільг, наданих центральною владою [14, с.62]. Очевидною особливістю таких технопарків є їх масштабізація та публічно-правовий підхід до регулювання, так як функціонують і фінансуються за ініціативою місцевої та центральної влади. Однак, наукова компонента технопарків зберігається, так як університети є обов'язковою складовою таких своєрідних міст.

Змішана модель технологічних парків є урбаністичним парком, так як уособлює, фактично, самостійне місто, наповнене усі-

єю необхідною для його забезпечення інфраструктурою. В межах таких парків діють виробничі підприємства, ліцеї, освітні центри тощо. Як зазначає Є.О. Гладій, змішана модель технологічних парків представлена, наприклад, французьким науково-технологічним парком «Софія Антиполіс». Цей технопарк є повноцінним містом із підприємствами, готелями, ліцеєм та освітніми центрами. За кілька десятиліть свого існування він перетворився на найбільший центр досліджень у галузі інформаційних технологій, електроніки, біології та фармакології. Тут розташовуються підрозділи десятків французьких і міжнародних компаній, таких як Hewlett-Packard (HP), IBM, Texas Instruments, Oracle, Infineon, Cisco, Nortel Networks, Accenture та ін [15, с.33]. Є.О. Гладій підкреслює важливість стратегічного планування, розвитку інфраструктури, політики підтримки, співпраці та інтеграції місцевого контексту під час проектування технопарків. Регіони, які бажають створити або розширити існуючі технопарки, можуть скористатися цими знаннями та адаптувати їх до своїх конкретних обставин, сприяючи сталому розвитку ареалу діяльності технопарку.

Як підкреслює О.В. Присвітла, саме технопаркова концепція знаходиться в основі інноваційної моделі розвитку економіки. Учена проходить зріз щодо системних особливостей реалізації такої технопаркової концепції і формує висновок, що у світовій практиці немає чіткого розмежування між визначенням технологічного, наукового та дослідного парку. Як правило, у кожній країні використовується одне з формулювань. У практиці терміни «науковий парк», «технопарк», «дослідницький парк», «інноваційний центр», «центр розвитку передових технологій» у цілому можна вважати синонімами [4, с.48].

Видається, що розглянуті три моделі розвитку правового регулювання технологічних парків дозволяють стверджувати про те, що чітких ознак, які дозволяють відмежувати одну форму від іншої в сучасних умовах віднайти складно. Вони однозначно мали місце впродовж періоду їх формування і поширення, однак станом на сьогодні на фоні глобальних процесів інтеграції та уніфікації вести мову про три абсолютно різні моделі сучасних технологічних парків складно. Сучасні парки, будучи інструментом

інтеграції науки та виробництва, відзначаються масштабністю та екологічністю функціонування. Окрім того, очевидно, що за будь-якої моделі технологічних парків превалював публічно-правовий підхід до їх створення і регулювання, зумовлений пріоритетним значенням діяльності технопарків для економіки кожної держави, відтак урядовим ініціюванням створення та підтримки подальшої діяльності. З цього приводу вдало зазначає Т.К. Кваша, що одним із факторів успіху науково-технологічних парків є стратегічне планування діяльності науково-технологічного парку та суттєва фінансова підтримка органами державної влади, наявність венчурного капіталу. Основну частину фінансування наукових парків у Західній Європі здійснює держава: у Великій Британії — 62%; Німеччині — 78%; Франції — 74%; Нідерландах — близько 70%; Бельгії — майже 100% [1, с.16].

Варто зазначити, що вітчизняні правові реалії регулювання технологічних парків в Україні дещо відмінні від сучасних світових трендів концептуального розвитку таких парків. Адже вітчизняний законодавець пішов шляхом чіткого розмежування технологічних парків та наукових парків в Україні: перші регулюються Законом України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків», а другі – Законом України «Про наукові парки». Такого роду законодавче розмежування сформувало перші як орієнтовані на виробництво, а другі – орієнтовані на університети та наукові установи і їх інтелектуальні ресурси. Очевидно, що світові тенденції щодо регулювання технопарків виходять із того, що вони регулюються як універсальні конструкції, здатні фокусуватися на різних аспектах розробки та впровадження інновацій. Таким чином, технологічний парк здатен функціонувати на базі університету і використовувати у виробництві результати науково-дослідницької своєї діяльності. Будь-який технологічний парк буде ефективним за умови поєднання наукового та виробничого ресурсу.

Висновки. Можемо зробити висновок, що науковий технологічний парк на теренах світового простору в сучасних умовах сформувався як гетерогенний парк. Гетерогенний технологічний парк — це інноваційна екосистема з різноманітними структура-

ми, що поєднує бізнес, університети, інкубатори тощо, де модель управління та взаємодії залежить від місцевих умов, ресурсів та стратегічних цілей, а не існує у вигляді єдиного шаблону. Відтак, вести мову на сучасному етапі про існуючі чітко відмінні моделі правового регулювання технологічних парків є дискусійним. Доречно вести мову про єдину конструкцію технологічних парків, які можуть у своїй діяльності робити акцент чи то на дослідницькому компоненті чи виробничому, однак, у будь-якому випадку, включати обидва із них. Очевидно, що саме гетерогенність сучасних наукових технологічних парків має наслідком пластичність їх конструкції, можливість фокусувати уваги на тих чи інших аспектах діяльності, однак в межах єдиної правової конструкції.

Усі технопарки мають яскраво виражений науковий сегмент – пов’язані із науковими та освітніми закладами. Можемо зробити висновок про те, що зарубіжні моделі забезпечення діяльності технопарків не розмежовують технологічні парки та наукові парки, так як це склалося у законодавстві України. В сучасних умовах таке розмежування видається неактуальним та таким, яке не відповідає природі інновацій. Сучасні технологічні парки поєднують у собі наукову та виробничу діяльність як щодо розробки, так і щодо впровадження інновацій. Вони є інтегрованими структурами, які діють в межах сучасних екосистем, поєднуючи бізнес, освіту, науку, приватні інтереси інвесторів та суспільні публічні інтереси територіальних громад та держави.

1. *Кваша Т.К. Науково-технологічні парки: теоретичні та практичні аспекти створення й міжнародний досвід розвитку. Наука, технології, інновації. 2017. № 4. С. 10-26.*
2. *Science Park and Technology Business Incubator UNESCO-WTA INITIATIVES www.unesco.org www.wtanet.org (2006 - 2010). URL: <https://cambridgembawordpress.wordpress.com/wp-content/uploads/2012/07/unesco-wta-science-park-report.pdf>*
3. *Коваленко О. Технологічні парки: сутність, класифікація. Економіка та суспільство. Випуск # 38 / 2022. URL: <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/1277/1231>*
4. *Присвітла О.В. Роль наукових парків у формуванні національної інноваційної системи. Держава та регіони. Серія: Економіка та підприємництво. 2022. № 1 (124). С. 46-49.*

5. Alberto Albahari, 2019. «Heterogeneity as a Key for Understanding Science and Technology Park Effects,» *Palgrave Advances in Economics of Innovation and Technology*, in: Sara Amoroso & Albert N. Link & Mike Wright (ed.), *Science and Technology Parks and Regional Economic Development*, 2019. P. 143-157.
6. Alberto Albahari & Andrés Barge-Gil & Salvador Pérez-Canto & Paolo Landoni, 2023. «The effect of science and technology parks on tenant firms: a literature review,» *The Journal of Technology Transfer*, Springer, vol. 48(4), 2023. P. 1489-1531.
7. Rodrigo Dávila Bolliger, Bruno Brandão Fischer, Adriana Ferreira de Faria, Marcelo Gonçalves de Amaral & Milena Pavan Serafim, 2025. «Heterogeneous profiles and trajectories of science and technology parks: evidence from Brazil». *The Journal of Technology Transfer*. vol. 50(4), 2025. P. 1461-1490.
8. Антонюк О.В., Шадура В.М., Шевченко А.Ю. Третя місія університетів (УНІВЕРСИТЕТИ 4.0). Інноваційна екосистема України: огляд сучасності. Київ: ДНУ «Інститут математики НАН України», 2020. С. 93-117.
9. Коваленко О. Технологічні парки: сутність, класифікація. Економіка та суспільство. Випуск # 38 / 2022. URL: <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/1277/1231>
10. Alberto Albahari, Andrés Barge-Gil, Salvador Pérez-Canto, Aurelia Modrego. *The influence of Science and Technology Park characteristics on firms' innovation results. Papers in Regional Science, Volume 97 Number 2 June 2018. P. 253-280.*
11. Laspia, Alessandro & Sansone, Giuliano & Landoni, Paolo & Racanelli, Domenico & Bartezaghi, Emilio, 2021. «The organization of innovation services in science and technology parks: Evidence from a multi-case study analysis in Europe,» *Technological Forecasting and Social Change*, Elsevier, vol. 173(C), 2021.
12. Mykola Petrushenko, Borys Burkynskiy, Hanna Shevchenko and Yevhen Baranchenko (2021). *Towards sustainable development in a transition economy: The case of eco-industrial parks in Ukraine. Environmental Economics*, 12(1), 2021. P. 149-164.
13. Уханова І.О. Технологічний парк: сутність і класифікація. Розвиток та функціонування технопарків: світовий досвід та специфіка в Україні : монографія. Одеса, 2012. 131 с. С. 6-18.
14. Уханова І.О. Досвід технополісів Японії. Розвиток та функціонування технопарків: світовий досвід та специфіка в Україні : монографія. Одеса, 2012. С. 62-67.

15. Гладій Є.О. Комплексний огляд зарубіжного та вітчизняного досвіду проектування технопарків регіонального розвитку. Теорія та практика дизайну: зб. наук. праць. Архітектура та будівництво. 2023. Вип. 29–30. С. 30–35.

Іван ДУРКАЧ. Основні тренди правового регулювання технологічних парків: зарубіжний досвід

У статті розглядаються основні тренди правового регулювання технологічних парків у світі, так як вони є основою сучасної інноваційної інфраструктури. Саме технологічні парки визначають активізацію економічного обороту у державі, забезпечують логічні взаємозв'язки між науковим сектором, бізнесовим сегментом та державою і територіальними громадами. Автором наголошується використання у світовій практиці різних термінів щодо технологічних парків, зокрема «науковий парк», «технопарк», «дослідницький парк», «інноваційний центр», «центр розвитку передових технологій», однак усі вони з правового погляду мають однаковий зміст. У статті зроблено висновок, що сучасна наука та практика виходить із багатофункціональності технологічних парків, а тому згідно із досвідом зарубіжних країн відсутнє чітке розмежування технологічних парків та наукових парків, позаяк базовими є технологічні парки із різними акцентами у своїх діяльності. Такі світові тенденції є кардинально відмінними від вітчизняної законодавчої практики, де технологічні парки і наукові парки мають окреме спеціальне правове регулювання.

Зроблено підсумок, що науковий технологічний парк у світовому просторі в сучасних умовах сформувався як гетерогенний парк. Гетерогенний технологічний парк — це інноваційна екосистема з різноманітними структурами, що поєднує бізнес, університети, інкубатори тощо. Модель управління та взаємодії залежить від місцевих умов, ресурсів та стратегічних цілей. Відтак, на сучасному етапі однозначно стверджувати про існування чітко відмінних моделей правового регулювання технологічних парків є дискусійним. Доречно вести мову про єдину конструкцію технологічних парків, які можуть у своїй діяльності робити акцент чи то на дослідницькому компоненті чи виробничому, однак, у будь-якому випадку, включати обидва із них.

Ключові слова: технологічний парк, модель технологічного парку, інновація, механізм правового регулювання, гетерогенність, екосистема, інноваційна інфраструктура.

Ivan DURKACH. Main trends in the legal regulation of technology parks: foreign experience

The article discusses the main trends in the legal regulation of technology parks around the world, as they form the basis of modern innovation infrastructure. It is technology parks that determine the activation of economic turnover in the country and ensure logical links between the scientific sector, the business segment, the state, and local communities.

The author emphasizes the use of various terms in global practice regarding technology parks, in particular “science park,” “technopark,” “research park,”

“innovation center,” and “advanced technology development center,” but all of them have the same meaning from a legal point of view. The article concludes that modern science and practice are based on the multifunctionality of technology parks, and therefore, according to the experience of foreign countries, there is no clear distinction between technology parks and science parks, since technology parks with different emphases in their activities are the basis. Such global trends are radically different from domestic legislative practice, where technology parks and science parks have separate special legal regulation.

It has been concluded that, under current conditions, science and technology parks around the world have developed into heterogeneous parks. A heterogeneous technology park is an innovative ecosystem with diverse structures that brings together businesses, universities, incubators, etc. The model of management and interaction depends on local conditions, resources, and strategic goals. Therefore, at the present stage, it is debatable to unequivocally assert the existence of clearly distinct models of legal regulation of technology parks. It is appropriate to talk about a single structure of technology parks, which may focus on either the research or production component in their activities, but in any case, include both of them.

Keywords: technology park, technology park model, innovation, legal regulation mechanism, heterogeneity, ecosystem, innovation infrastructure.